

"zin en doel"

Twee vliegen zitten als op afspraak zich op te poetsen. Fanatiek te schrobben, alsof hun leven er van afhangt. Ze wassen en wassen, een mens met smetvrees doet het nog minder. Schoon worden ze natuurlijk niet met al die bacteriën die ze op hun favoriete plaatsen in ruim voldoende mate opdoen.

Die plaatsen zijn voor de mens juist plekken om zich verre van te houden, niet in het minst om de weerzinwekkende lucht die er opstijgt. Maar vliegen zijn allrounders, want ook de plaatsen waar de mens zich graag bevindt, worden door een vlieg gaarne bezocht. Hetgeen weer niet goed valt bij de mens, daar zo bijvoorbeeld zijn voedsel besmet kan worden met ziektekiemen, wat weer slecht is voor zijn gezondheid.

Nee, al met al verdragen vliegen en mensen elkaar slecht. De vliegen doen hun best de mensheid ziektes te brengen en de mensen, de meesten dan, doen weer hun best de vliegen uit te roeien.

Mensen hebben, als het goed is, een doel in hun leven. En vliegen?

Luister maar naar de volgende conversatie:

Vlieg Adelbert tegen vlieg Vijgje:

“Soms moet ik tijdens het poetsen zo nadenken over de zin van en het doel in ons leven. Heb jij dat nou ook?”

“Nou, eens even denken...is lastig, ik denk eigenlijk niet zoveel na. Slijten je hersenen daar niet ontzettend van?”

“Dat kan ik me bij jou nauwelijks voorstellen”, zucht Adelbert, “Wat niet is, kan ook niet slijten”.

Helemaal zeker is Vijgje niet, maar hij proeft iets in het antwoord, dat hem verontrust.

“Nou”, probeert hij, “zin heb ik wel, in een paardenvijg, of in een gebakje...en een doel...wel, een paardenvijg...of een gebakje...”, trots op zijn bijdrage in een heuse discussie houdt hij zelfs even op met poetsen om Adelbert triomfantelijk aan te kijken.

“Ach”, concludeert deze, “mijn doel is nog altijd om bij dit soort onzin toch nog hoop te houden op een zinvolle toekomst.” En met deze rake woorden verkiest hij de lage lusten van zijn gesprekspartner achter zich te laten en speert er vandoor.